NORAKSTS
Lieta Nr. A42764408
AA43-0173-11/10

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 4.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Osmane,
tiesneses S.Gintere un V.Zommere,

piedaloties pieteicējam *I.K.*, pieteicēja pārstāvim *A.K.*, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes pārstāvim *J.T.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu *I.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumā par Rēzeknes pilsētas un rajona policijas pārvaldes 2008.gada 23.oktobra lēmuma „Par apstrīdēto administratīvo aktu" atcelšanu sakarā ar *I.K.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 28.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 22.augustā plkst.01.12 Rēzeknes pilsētas un rajona policijas pārvaldes (turpmāk – Rēzeknes PRPP) Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PB 536997 (turpmāk – Protokols) par to, ka *I.K.* (turpmāk arī – pieteicējs) Rēzeknē, Atbrīvošanas alejā, no pilsētas dienvidu robežas Saules ielas virzienā 518.zīmes darbības zonā vadīja transportlīdzekli „Audi-100", reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, ar ātrumu 76 km/h. Protokolā norādīts, ka, atrēķinot radara kļūdu, atļautais ātrums pārsniegts par 25 km/h.

Protokolā secināts, ka pieteicējs pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasības. Par minēto pārkāpumu pieteicējam, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta sesto daļu, piemērots naudas sods Ls 30 apmērā.

[2] Izskatot pieteicēja sūdzību, 2008.gada 23.oktobrī Rēzeknes PRPP Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu „Par apstrīdēto administratīvo aktu" (turpmāk arī – pārsūdzētais lēmums), ar kuru atstāja negrozītu lēmumu par pieteicējam uzlikto administratīvo sodu.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pierādīta ar Protokolu un policijas darbinieku dienesta ziņojumiem, kuriem ir piešķirama augsta ticamības pakāpe, ņemot vērā, ka policijas darbinieki ir valsts amatpersonas, kas nodevušas zvērestu.

[2.2] Lietā nav faktu, kas apliecinātu, ka policijas darbinieki būtu bijuši neobjektīvi vai nekompetenti, tāpat nav konstatēta policijas darbinieku iepriekšēja saistība ar pieteicēju un līdz ar to nav konstatējama policijas darbinieku vēlme pieņemt iesniedzējam nelabvēlīgu lēmumu.

[2.3] Pieteicēja sūdzība tika vērtēta kritiski, jo tā tika iesniegta nevis uzreiz pēc notikuma, bet tikai 2008.gada 23.septembrī. Ja pieteicējs uzskatīja, ka policijas darbinieki bija veikuši prettiesiskas darbības, viņam bija jāvēršas policijas iestādē. Tā kā pieteicējs to nedarīja, tad pieteicēja sūdzība uzskatāma par iesniegtu ar nolūku izvairīties no atbildības.

[3] 2008.gada 28.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.K.* pieteikums, kurā lūgts atcelt pārsūdzēto lēmumu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Lieta iestādē tika izskatīta formāli, neatbilstoši Administratīvā procesa likuma prasībām.

[3.2] Pārkāpums tika izdarīts Atbrīvošanas alejā, bet protokols sastādīts vietā, kas atrodas puskilometra attālumā.

[3.3] Pieteicēja sūdzībā minēto apliecinājis liecinieks, taču tas nav ņemts vērā.

[3.4] Pieteicējs norādīja, ka sūdzība par pieņemto lēmumu tika iesniegta likumā noteiktā termiņā.

[3.5] Pieteicējs norāda, ka policijas darbiniekam bija interese pieņemt pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu, jo policijas darbinieks no pieteicēja nesaņēma pieprasītos Ls 30.

[4] Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā Rēzeknes PRPP Kārtības policijas birojs atsaucās uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 28.decembra spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tiesa konstatēja, ka lietā nav strīda par to, ka vieta, kur tika fiksēts pārkāpums, ir apdzīvota vieta, kurā iebraukšana apzīmēta ar 518. ceļa zīmi. Lietā ir strīds par to, vai tika fiksēts tieši pieteicēja transportlīdzekļa braukšanas ātrums un vai tieši pieteicējs vadīja transportlīdzekli.

[5.2] Tiesa secināja, ka saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādījumiem konkrētajā lietā var būt Protokols un policijas darbinieku ziņojumi.

[5.3] Izvērtējot administratīvā pārkāpuma protokolu, kurš tika sastādīts uzreiz pēc konstatētā pārkāpuma, tiesa atzina, ka nav pamata apšaubīt tajā ietverto ziņu objektivitāti.

[5.4] Tiesa konstatēja, ka pieteicējs bija iepazīstināts ar Protokola saturu, par to parakstoties. Tāpat tiesa konstatēja, ka Protokola sastādīšanas laikā pieteicējs nav sniedzis nekādus paskaidrojumus, tikai krievu valodā ierakstīja, ka nepiekrīt protokolam. Tādējādi tiesa atzina, ka pieteicējs nav izmantojis savas likumā paredzētās tiesības – iesniegt paskaidrojumu par fiksēto administratīvo pārkāpumu un norādīt uz būtiskiem apstākļiem un argumentiem, kas norādītu, ka pieteicējam nepamatoti sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Līdz ar to tiesai nav iespējas izvērtēt paša pieteicēja sākotnējo attieksmi pret fiksēto pārkāpumu un paskaidrojumus par notikušo.

[5.5] Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa secināja, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta.

[5.6] Tiesa apšaubīja pieteicēja paskaidrojumu ticamību, proti, ka pieteicējs vispār nebija vadījis transportlīdzekļi un ka policijas darbinieks uzrakstīja Protokolu, jo gribēja izspiest naudu.

Tiesas ieskatā, gadījumā, ja persona būtu pārliecināta par to, ka Protokols sastādīts nelikumīgi, tā nekavējoties iebilstu policijas inspektoram, kā arī Protokolā norādītu, ka šādam konstatētajam faktam un lietas apstākļu izklāstam nepiekrīt, tomēr konkrētajā gadījumā sākotnēji pieteicējs rakstiski nebija izteicis nekādus iebildumus vai pretenzijas. Pretenzijas tika izteiktas 2008.gada 19.septembra sūdzībā, t.i., gandrīz mēnesi pēc Protokola sastādīšanas. Minētais, tiesas ieskatā, liecināja par to, ka pieteicējs cenšas izvairīties no atbildības.

[5.7] Tiesa atzina, ka, fiksējot pārkāpumu un sastādot Protokolu, policijas darbinieki rīkojušies savas kompetences ietvaros.

[5.8] Tiesa nekonstatēja apstākļus, kas dotu pamatu apšaubīt policijas inspektoru objektivitāti, kā arī apstākļus, kas varētu liecināt, ka policijas inspektori ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ.

[5.9] Ņemot vērā minēto, tiesa secināja, ka policijas inspektoru liecībām piešķirama lielāka ticamība, salīdzinot ar pieteicēja norādīto. Turklāt, izvērtējot policijas inspektoru dienesta ziņojumos norādītos paskaidrojumus, tiesa secināja, ka tie papildina arī pārējos lietas materiālus un lietā esošos pierādījumus, kā rezultātā pieteicēja argumenti ir noraidāmi.

[5.10] Tiesa ņēma vērā arī to, ka saskaņā ar izdruku no Iekšlietu ministrijas Informācijas centra datu bāzes pieteicējam laika periodā no 2001.gada līdz 2008.gada 4.oktobrim trīspadsmit reizes konstatēti administratīvie pārkāpumi ceļu satiksmē, tostarp trīs reizes 2008.gadā. Tiesa secināja, ka tādējādi pieteicējs ir ieinteresēts noliegt savu vainu

administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, lai izvairītos no administratīvās atbildības un soda.

[5.11] Tiesa kā mēģinājumu izvairīties no administratīvās atbildības un soda vērtēja pieteicēja rīcību, ieraugot ceļu policijas automašīnu, nogriezties blakus ielā un apstāties pie dzīvojamās mājas, kurā pats nedzīvo. Līdz ar to tiesa noraidīja pieteicēja argumentu, ka pārkāpums fiksēts vienā vietā, bet protokols sastādīts citā vietā.

[5.12] Tiesa, izvērtējot LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā noteikto, secināja, ka likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

[6] 2010.gada 18.janvārī pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 28.decembra spriedumu, lūdzot to atcelt, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Tiesa, ņemot vērā tikai policijas darbinieku paskaidrojumus un neizskatot nekādus pierādījumus, lietu izskatīja formāli, tādejādi pārkāpjot Satversmes 104.pantu.

[6.2] Pieteicējs norādīja, ka Rēzeknes PRPP Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieks *J.T.*, liecinot tiesas sēdē, atzina faktu, ka policijas darbinieki nevarēja no 200 metru attāluma nakts laikā saredzēt automašīnas numuru. Pieteicējs norādīja uz *J.T.* tiesas sēdē teikto, ka, automašīnai nogriežoties uz Robežu ielu, bet policijas darbinieku mašīnai aizbraucot pa Saules ielu, policijas darbinieki nevarēja redzēt, ko tālāk darīja automašīna.

[6.3] *L.K.* liecināja, ka 2008.gada 21.augustā ap plkst.23.50 automašīnu Audi, reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, vadīja viņa.

[7] Administratīvajai apgabaltiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā Valsts policijas Latgales reģiona pārvalde (turpmāk – atbildētāja) atsaucās uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs apelācijas sūdzību uzturēja, atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[9] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota.

[10] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā

sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem un pieteikumā un apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (*tās atreferējumu skat. šā sprieduma 5.punktā*) un atkārtoti APL 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus nenorāda.

[11] Izvērtējot apelācijas sūdzības argumentus, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka tie galvenokārt ir attiecināmi uz pirmās instances tiesas veikto pierādījumu izvērtējumu. Proti, apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa lietu izskatīja formāli un nevērtēja faktu, ka automašīnas numurs no tās vietas, kur atradās policijas darbinieki, nebija nosakāms; ka policijas darbinieki nevarēja zināt, kur tālāk dodas automašīna, kura bija pārsniegusi ātrumu; ka automašīnu vadīja pieteicēja sieva. Tādējādi pieteicējs uzskata, ka pirmās instances tiesa ir nepareizi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus. Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicēja apgalvotais nav pamatots turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[11.1] Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem.

Savukārt saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[11.2] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja norādītos faktus pirmās instances tiesa ir izvērtējusi kopsakarā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem saskaņā ar LAPK 244.panta nosacījumiem un argumentējusi, kāpēc tie nav uzskatāmi par ticamiem pierādījumiem lietā (*skat. šā sprieduma 5.6.-5.8.punktu*).

[11.3] Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un

neapstrīdamām, apgabaltiesas ieskatā, policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*skat. arī Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 27.augusta sprieduma lietā Nr.AA43- 0554-08 11.1.punktu, 2010.gada 14.janvāra sprieduma lietā Nr.AA43-0088-10 7.2.punktu*). Administratīvā apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa konkrētajos lietas apstākļos pamatoti devusi priekšroku un piešķīrusi lielāku ticamību policijas darbinieku paskaidrojumiem (*skat. šā sprieduma 5.3.-5.9.punktu*). Līdz ar to apgabaltiesa kritiski vērtē arī *Ļ.K.* izteikto piekrišanu pieteicēja sūdzībā augstākai iestādei minētajam.

[11.4] Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pieteicēja vainu pārkāpuma izdarīšanā atzinusi pēc pilnīgas un vispusīgas pierādījumu vērtēšanas. Tas, ka pieteicēja viedoklis par to, kuriem pierādījumiem ir dodama priekšroka, atšķiras no pirmās instances tiesas uzskata, nevar būt par pamatu secinājumam, ka pārsūdzētais lēmums un pirmās instances tiesas spriedums ir nepareizs.

[12] Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums, ar kuru pieteicējam uzlikts administratīvais sods, ir tiesisks un pamatots, un tā atcelšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu un 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rēzeknes pilsētas un rajona policijas pārvaldes 2008.gada 23.oktobra lēmumu „Par apstrīdēto administratīvo aktu", bet *I.K.* apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*/paraksts/*	M.Osmane
Tiesneses	*/paraksts/*	S.Gintere
	/paraksts/	V.Zommere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese M.Osmane
Rīgā, 2011.gada 4.februārī